

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2010. év március hó 30. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A személyi szabadság megsértésének büntette és más bűncselekmény miatt a terhelt ellen folyamatban volt büntetőügyben a terhelt által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Budaörsi Városi Bíróság 5.B.317/2007/19. számú ítéletét, illetőleg a Pest Megyei Bíróság 2.Bf.679/2008/16. számú végzését hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárás során felmerült 4.150 (négyezer-egyszázötven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Budaörsi Városi Bíróság a 2008. szeptember 29. napján kihirdetett 5.B.317/2007/19. számú ítéletével a terheltet bűnösnek mondta ki személyi szabadság megsértésének büntetéseben /Btk. 175.§ (1) bekezdés/ és rongálás vétségében /Btk. 324.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont/, ezért őt 2 évre próbára bocsátotta. Elrendelte a próbaidő tartamára a terhelt pártfogó felügyeletét. A bíróság a terheltet kifosztás büntetésenek /Btk. 322.§ (1) bekezdés b) pont/ vádja alól felmentette.

A megállapított tényállás lényege a következő.

A terhelt súlyos fokú, kóros mértékű paranoid személyiségzavarban szenved, amely súlyos mértékben korlátozta abban, hogy a cselekménye társadalomra veszélyes következményeit felismerje, vagy hogy e felismerésnek megfelelő magatartást tanúsítson.

A terhelt és M. S. sértett korábban házastársak voltak, házasságukat a bíróság 2001. október 9. napján felbontotta. A terhelt és a sértett válásukat követően is egy házban lakott, úgy, hogy a terhelt a ház külön lakrészében élt.

A K. K. és Sz. Betéti Társaság beltagja 1994. október 10. napjától a sértett, kültagja pedig a terhelt volt. Ez a jogviszony a vádbeli időben is fennállt, ekkor azonban a cégben csak a sértett végzett munkát.

2006. május 10. napján 6 óra 15 perc körüli időpontban a sértett megkísérelt kihajtani a kertből a K. Bt. sértett tulajdonában lévő személygépkocsival, amikor a terhelt odament a kapuhoz és becsukta azt, ezzel megakadályozta a sértettet abban, hogy az udvarról kiállhasson. A sértett ezt követően ismét kinyitotta a kaput, majd visszaült az autóba, és újra megpróbált kihajtani. Ekkor azonban a terhelt kinyitotta az éppen induló gépkocsi ajtaját, ezáltal az ajtót megfeszítette és a sértettet ismét akadályozta abban, hogy kiálljon az udvarból és azt követelte a sértettől, hogy "mondja meg az igazságot".

A sértett ekkor leállította a járművet, és kiszállt megnézni, hogy milyen kár történt az autóba, majd mivel megijedt a terhelt fellépésétől, visszaült, és azért, hogy segítséget hívjon dudálni kezdett, valamint elővette a telefonját, hogy értesítse a rendőrséget. A terhelt eközben több alkalommal kis erővel arcon ütötte a sértettet, majd lábánál fogva megpróbálta kihúzni őt az autóból, ennek során a sértett cipője a kezében maradt, a terhelt pedig hátra, a földre esett.

A terhelt ezután felállt a földről és annak érdekében, hogy megakadályozza a sértettet abban, hogy segítséget hívjon, kiütötte a kezéből a telefont, ami az autó mögé esett. Ezt követően a terhelt megnyugodott, majd felvette a földről a sértett kb. 6.000 forint értékű telefonját, és azzal együtt elment a helyszínről.

A telefont a terhelt a későbbiekben sem adta vissza a sértettnek, azt azonban az eljárás során megállapítani, hogy a terheltnek a célja a telefon elvételével a telefon jogtalan eltulajdonítására vagy arra irányult, hogy megakadályozza azt, hogy a sértett a rendőrséget értesíteni tudja, nem lehetett.

A sértett a bűncselekmény elkövetésében sérülést nem szenvedett, a terhelt a gépkocsi ajtajának hátrafeszítésével a K. Bt. sértettnek 25.000 forint kárt okozott, amely nem térült meg.

A Pest Megyei Bíróság a 2009. szeptember 10. napján hozott 2.Bf.679/2008/16. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság a terhelt és a védő ismételt elmeorvos-szakértői vélemény beszerzésére irányuló indítványát nem teljesítette, mulasztását pótolva a másodfokú bíróság a terhelt elmeállapotára vonatkozóan újabb igazságügyi elmeorvos-szakértői véleményt szerzett be, amely a terhelt elmeállapotával kapcsolatban az elsőfokú ítéletben rögzített elmeorvos-szakértői véleménnyel egyező megállapítást tartalmazott.

A jogerős ügydöntő határozat ellen a terhelt nyújtott be felülvizsgálati indítványt. Ebben vitatta az elmeorvos-szakértői vizsgálat eredményét, kifogásolta, hogy az eljáró bíróság a sértett szavahihetőségét és elmeállapotát nem vizsgálta, hogy a cselekmény előzményével és az utána következő tényekkel sem foglalkozott.

A terhelt a személyi szabadság megsértésének megállapítását is sérelmezte arra hivatkozással, hogy a cselekmény elkövetésekor csak saját tulajdonát szerette volna visszakapni. A sértett szabadon távozhatott volna.

Kétségesse tette azt is, hogy a saját bt.-jének sérelmére rongálást követhetne el. A sértett szándékosan el akarta ütni és védekezéskeppen fogta meg a gépkocsi ajtaját. Állítása szerint látlelet, fénykép hiányában, érdemi tanúk kihallgatása nélkül került sor a tényállás és bűnösségének megállapítására. Vitatta a rongálási kár összegszerűségét is arra utalva, hogy az a szakszerűtlen helyreállításból, vagy más balesetből eredt.

A Legfőbb Ügyészség BF.3166/2009. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak tartotta és a megtámadott határozatok hatályában fenntartását indítványozta.

A nyilvános ülésen a terhelt a felülvizsgálati indítványt fenntartotta, a védő a terhelt felmentését kérte. Az ügyész az írásbeli nyilatkozatával egyezően szólalt fel.

A felülvizsgálati indítvány nem alapos.

A felülvizsgálat olyan rendkívüli jogorvoslat, amely a Be. 416.§ (1) és (3) bekezdésében tételesen felsorolt anyagi-, és eljárási

okok esetén vehető igénybe. A felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető.

A felülvizsgálat során a Be. 423.§ (1) bekezdése értelmében a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, annak megalapozottsága nem vitatható. Az elmeorvos-szakértői vélemény tartalma, a bizonyítékok értékelése sem támadható. Nincs lehetőség újabb adatok beszerzésére, további tanúk kihallgatására, eltérő tényállás megállapítására. A tényállásban nem szereplő körülmények vizsgálata is kívül esik a felülvizsgálat keretein. Így a terhelt indítványa a tényállás felderítetlenségét, a szakértői vélemény tartalmát kifogásoló, a rongálás tényét, az okozott kár összegét vitató, a sértett elütési szándékára hivatkozó részében a törvényben kizárt.

A jogkérdések is kizárólag a tényállásban rögzített tények alapulvételével bírálhatók el.

Az irányadó tényálláshoz képest nem sértettek anyagi jogszabályt az eljáró bíróságok, amikor a terhelt büntetőjogi felelősségét megállapították.

A Btk. 175.§ (1) bekezdésében meghatározott személyi szabadság megsértését az követi el, aki mást személyi szabadságától megfoszt. A Btk. 175.§-a a cselekvési szabadság meghatározott körét: a mozgás, helyváltoztatás, tartózkodási hely megváltoztatásának szabadságát védelmezi. Az elkövetési magatartás a személyi szabadságtól bármilyen módon történő megfosztásával megvalósítható, ami a sértettet a mozgásában, a helyváltoztatásban, vagy a tartózkodási hely megválasztásában korlátozza vagy akadályozza. A személyi szabadság megsértése a cselekvési, mozgási, helyváltoztatási jog megakadályozásával befejezetté válik.

Az irányadó tényállás szerint a terhelt a gépkocsiban ülő sértettet a kapu becsukásával, majd a gépkocsi ajtajának kinyitásával, megfeszítésével, a sértett gépkocsiból kihúzásának megkísérlésével akarta megakadályozni a gépkocsival való eltávozásban. A terhelt magatartásával a sértettet cselekvési, mozgási, helyváltoztatási szabadságától szándékosan fosztotta meg, és ezzel a Btk. 175.§ (1) bekezdésében meghatározott büntett valamennyi tényállási elemét maradéktalanul kimerítette. E bűncselekmény megvalósulása szempontjából a személyi szabadság megsértésének időtartama és motívuma közömbös.

Nem alapos a terheltnek a rongálás vétségével kapcsolatos érvelése sem.

A Btk. 324.§ (1) bekezdésében írt rongálást az követi el, aki idegen vagyontárgy megsemmisítésével vagy megrongálásával kárt

okoz. Az irányadó tényállás szerint a bűncselekmény elkövetési tárgya értékkel bíró, az elkövetőre nézve idegen vagyontárgy.

Az irányadó tényállás szerint az elkövetés tárgya, a megrongált gépkocsi a K. Bt. tulajdonában volt.

A gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény - elkövetéskor hatályos - 2.§-ának (3) bekezdése értelmében a gazdasági társaság önálló jogalany, saját cégneve alatt jogképes, jogokat szerezhet és kötelezettségeket vállalhat, így tulajdont szerezhet, szerződést köthet, pert indíthat és perelhető.

A saját vagyontárgy megrongálása valóban nem bűncselekmény. Nem minősül idegen dolognak az osztható, közös tulajdonban lévő dolog sem, az elkövetőt megillető érték erejéig.

Jelen esetben azonban nem erről van szó.

A gazdasági társaság tulajdona elkülönül a tagok személyes vagyontól, a társaság tulajdonában lévő gépkocsi tehát a társaság tagja számára idegen dolog, amelynek szándékos megrongálásával a terhelt a bt. kültagjaként megvalósította a rongálás vétségét.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, a megtámadott határozatokat a Be. 426.§ alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban a kirendelt védő díjával felmerült bünyügyi költséget a Be. 429.§ (1) bekezdése alapján az állam viseli.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3.§-ának (4) bekezdése, felülvizsgálatát pedig a Be. 416.§ (4) bekezdésének b) pontja zárja ki, míg az újabb indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a Be. 418.§-ának (3) bekezdésén alapul.

Budapest, 2010. március 30.

Dr. Akác József s.k. a tanács elnöke, Dr. Demeter Ferencné s.k. előadó bíró, Dr. Márki Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő
N-né TH